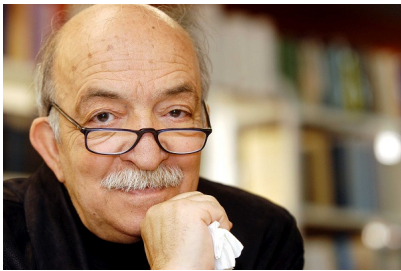

Φεβρουάριος του '78. Μια παρατεταμένη βαριά χιονόπτωση, διακόπτει τη παροχή νερού και ηλεκτρικού στην πατρική κατοικία μας, η οποία μετά από λίγες ώρες καθίσταται ακατοίκητη. Η οικογένεια βρήκε για δυο - τρεις νύχτες κατάλυμα αλλού, στο «νεκρό» σπίτι όμως, παρέμεινε το τετράποδο που υποδυόταν το ρόλο του φύλακα, άλλο θέμα ότι ουδέποτε ανέλαβε, τοις πράγμασι, εκείνη την ιδιότητα. Μια, δυο φορές την ημέρα λοιπόν, κατά τη διάρκεια αυτής της εξορίας, ανέβαινε κάποιος από εμάς, το τάζε, άλλαζε το νερό στη ποτίστρα, τούλεγε καμιά κουβέντα να σπάσει τη μοναξιά της, (κοπέλα ήτο, ονόματι Ηρα) και έστρωνε κάτι ζεστό στην αποθήκη για να περάσει το βράδυ της. Σε μια από αυτές τις «περιπολίες», ο πατέρας μου «έπεσε» πάνω σε ένα κύριο που στεκόταν στην αυλόπορτά μας, φορώντας μαύρο πανοφώρι και καπέλο, μιλούσε στο, σχεδόν πάντα, φιλικό σκυλί και το τάζε μέσα στο λευκό, ήσυχο, από το χιόνι, περιβάλλον, δύο αυγά βραστά (πολύ βολική τροφή, για έναν εργένη). Έτσι ξεκίνησε η γνωριμία των δικών μου με τον γείτονα Πάυλο Μάτεσι, που κατοικούσε μια πόρτα παραπάνω.

Μήνες αργότερα άκουσα μια τρομερή ιστορία που αφηγήθηκε ο γείτονας στην μάνα μου. Η αναφορά γινόταν για τα πολύ παιδικά του χρόνια, στο χωριό του στην Ηλεία (Δίβρη). Ένας σεισμός τάρραξε το σπίτι τους, μια παλιά κατοικία με την γνωστή διάταξη όπου ένας διάδρομος ενώνει τις ένθεν και εντεύθεν «κάμαρες» και ο πατέρας του γείτονα, σπρώχνοντας και παραμερίζοντας τα μέλη της οικογένειάς του στο διάδρομο, έστερξε να βγει πρώτος, έξω, στην ασφάλεια της υπαίθρου.

Τον επόμενο χειμώνα, ένα κρουολόγημα ταλαιπώρησε την μάνα μου. Νοιώθοντας ένα είδος υποχρέωσης, ο γείτονας, επειδή συχνά η μάνα μου τον προμήθευε με ψωμί που ίδια ζύμωνε και έψηνε, την επισκέφθηκε της ευχήθηκε περαστικά και της χάρισε «το φάντασμα του Κυρίου Ραμόν Νοβάρρο» για να περάσουν πιο γρήγορα οι ταλαιπώρες στιγμές της μικρής αυτής αδιαθεσίας. Συζητήσεως γενομένης αργότερα, ο γείτονας μετέφερε στην μάνα μου την χιουμοριστική άποψη της αδελφής του, ό,τι με τέτοιο δώρο μάλλον θα επιτεινόταν το κρουολόγημα.

Κάποιον επόμενο χειμώνα, έπαψε να είναι γείτονας. Προτίμησε το κέντρο της Αθήνας, αφήνοντας τα προάστια. Δεν έπαψε όμως να θυμάται τους πρώην γείτονές του όπως τουλάχιστον ομολογεί, σε μια τρυφερή αφιέρωση στους γονείς μου σε ένα αντίτυπο της 25ης έκδοσης του «Η μητέρα του σκύλου», τον Οκτώβριο του '92.

Μαζί με αυτό το βιβλίο, κάπου μέσα στο σπίτι υπάρχει αλλο ένα τεκμήριο γειτονείας, του εκλιπόντος. Είναι η μετάφραση των οδηγιών χρήσης του πρώτου πλυντηρίου πιάτων που κόμισε η τεχνολογία σπίτι μας, το οποίο ειρήσθω εν παρόδω, μετά παρέλευση τριακονταετίας (και βάλε), προσφέρει ακόμα τις υπηρεσίες του. Ένα χειρόγραφο από τα Γερμανικά που αγνοούσαμε, στα Ελληνικά που καταλαβαίναμε, μαζί με ένα χιουμοριστικό σχόλιο στο τέλος. Άριστες οι μεταφράσεις του Har
old Pinter
, του
Fernando Arrabal, του William Faulkner και τόσων άλλων, αλλά όσες φορές και να τις διάβαζε η μάνα μου, το πλυντήριο δεν θα ήξερε να το χρησιμοποιεί.

Προτίμησα τα παραπάνω λόγια, προκειμένου να αποχαιρετήσω τον πρώην γείτονα, παρά να αναφέρω πόσο βαθιά καλλιεργημένος ήταν, να απαριθμήσω το τόσο βαρύ και σημαντικό έργο που άφησε, ή να αναφέρω πόσο ξεχωριστός ήταν. Υπάρχουν άλλοι, πολύ πιο ειδικοί, ικανοί και γνώστες για να περιγράψουν όλες τις κατακτήσεις του.

Ο Παύλος Παπαγγελόπουλος, όπως διάβασα στο διαδίκτυο πως ήταν το «κανονικό» του επίθετο, μετά από δυο χρόνια μεγάλης δοκιμασίας που πέρασε με το εγκεφαλικό που τον χτύπησε στο τέλος του 2010, ησύχασε. Εγκατέλειψε, στα 80 του, το μάταιο κόσμο των ζωντανών και πλέον είναι τω όντι "πρώην γείτονας". Δεν θα συμβεί το ίδιο όμως με την κληρονομιά που άφησε. Αυτή θα ακολουθεί πάντα τα Νεοελληνικά γράμματα (πιθανόν δε να συμβεί και το αντίστροφο...).

λίγα ακόμα, πρόσφατα, λόγια για το έργο του και εδώ:

[Πάυλος Μάτεσις: Η μητέρα του σκύλου \(14.12.2012\).](#)